

СТАРМАЛИ

Л И С Т З А В Ъ И Љ А Њ Е Ш А Л Е.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Британика.

Читао сам календаре,
Читао сам планетаре,
Ал не нађох нигде да ће
Ћаво ући у цигаре.

Ал на жалост: ђаво тера
Луциферску своју шалу,
Смештајући у цигару
Барутану малу.

Макар да је како скупа,
Како лоша, како ситна,
У цигарам' сада лежи
Дух времена динамитна.

И наш Баба има право
Што на дуван хајку води;
Ето сви сад верујемо
Како дуван здрављу шкоди.

Седи човек, мирно пуши,
Британику своју љуби,
На једаред — брк му плане,
Нос одлети, пукну зуби.

Ако ј' шала, врашка ј' шала,
Виц ако је, виц је псећи
Додија нам 'ваку шалу
П о д н о с себи подноси сећи.

А молићу, од куда вам
Та цигара пустовољна?
„Ја је купих у трафици,
А трафика ј' монополна.“

Е, бога ми, кад је тако,
Неће бити чуда нова,
Ако сви сад останемо
Без носева, без бркова.

То нам неће чудно бити,
Све то може да се схвати;
Већ је чудо само ово:
Где су наши штатсанвалти,

Па да и сад као другдаш
Дигну тужбе, дигну вике,
Да од суда затворишту —
М о н о п о л а и т р а ф и к е.

Шетња по Новом Саду.

CXXX.

Коме је преко лета било дуго време, нека се сад утешу, од сад ће своје часове пријатније провести, јер сада настају многе прилике и догађаји, који човеку не само часове, него и — век прекрађују. У место да седи код куће и чита од дуга времена пројект карловачког синода, сада лепо може шетати на Дунав, где се дрва продају, па онде набавити себи топлоте за зиму, за тим нек одшета на рибу пијацу и погоди кола и тестераше, а после тога може прекратити време посматрајући како они тестере и цепају, а уједно и пазећи, да коју цепаницу не склоне и не однесу „во своја си“. Тако ће му проћи дан а да и не осети, осетиће само при плаћању. — Осим тога седећи у топлој соби неће осећати дуго време и самоћу, јер сваки час ће му доћи у визиту по која госпа, одборница разних женских задруга, да иште добровољни прилог и да му прода коју карту-улазницу за беседу и играчку; тако ће му

и те визите, које су сад већ свакидашње, прекратити дуго време, што га досадна самоћа собом доноси. — Даће ће му леуу услугу у овим дугим зимским часовима чинити и оца ч а р и, који сад како се пећи већ у велико ложе, сваки час долазе да чисте оцаке и камине, те својом хармоничном лупом по пећи и цевима миловучно му уживање граде. — Исто тако ће му забаве спремати преко зиме (ако је ожењен) и сама његова поштовања достојна госпођа супруга, јер ће му дати прилике, да свако вече може до после поноћи седети, пушити и љуљати дете, чекајући на њу да јој отвори капију и врата, кад се она пред зору буде вратила са које партије „фрише фире“. — Дуго време растериваће нам и наши већ узакоњени и автономним правом ујамчени женски „јаузнови“ са тортама и индијанским крофнама, што их наше миле женице приређују и не питајући нас, те ћемо уштедети новац на држање новина, јер ћемо сваку новост таквом приликом много пре дознати, него из „Бечкога Таблата“ и „Пестер Журнала“. — У зиму се даде прекратити време и тиме, што нам онда лако и често дођу у госте промрзле руке и ноге, вратобоље, протисли и т. д., те човек скоро по цео дан и ноћ има забаве да се пари, греје цреп, маже од веће машћу и „францбрантвајном“ и меће дебеди терпентин.

Једном речи зима је пријатнија него лето, а да је онда к р а ћ е в р е м е човеку види се и по томе, што су онда и д а н и много к р а ћ и него у лето, кад се једва око поноћи смркне, а таки после поноћи већ зора свиће, те човек нема каде ни да с п а в а, за то влада и сазива саборе већином зими.

Зими се ради промене већином и а т е н т а т и збивају, као што су, на пример, а т е н т а т и на руског цара, на Бизмарка и на српску-народну автономiju. Зими бива највише и с в а т о в а, јер онда су проводације највредније, те н а м е ђ у људма девојке и патријаре. Кома девојку наметну тај је онда целога века окован, јер ту нема бацања у пензију, као н. пр. што може да буде са другим целомудреним особама. „У пензији бити“ каже се српски „бити у миру“ с тога људи, који нису ради да дођу „у мир“ непрестано н е м и р у ј у: тумарају тамо амо, бургијају, руше, рију, сплеткаре и т. д. једном речи, само неће да су у м и р у, јер то би значило — у п е н з и ј и, пензија је пак за такве људе велика н е в о љ а, а н е в о љ а као што знамо р е д о м и д е.

Зима је и с тога занимљива, што се онда обично т у ђ у с в и њ е и д у ј е л и р а ј у пештански у р е д н и ц и. То је врло весело доба и човек често иде на д а ћ у, наравно на свињску.

У зиму пада и н о в а г о д и н а, те се онда издају многи к а л е н д а р и, а и ове године су изишли силни календари не толико „за народ“, колико з а ц е п (Taschenkalender). И то су најпрактичнији календари, као што је припознато, који се з а ц е п (издавачев) удешавају.

Зими се и због тога можемо боље забављати него лети, што у зиму има и с н е г а, и то обично онда кад у календару стоји, да ће бити кише. А снег нам

доноси с собом свакојаке радости и невине забаве: кад је снег на улици и по авлији, онда нема ништа пријатније, него градити од снега човека, па у место носа метнути му цвеклу; а тако исто занимљиво је и тући се на сокаку снежним грудвама, а и мање је опасно, него по примеру пештанске аристократије тући се грудвама из револвера; пасија је и то, кад човек направи од каквог старог сандука саонице, па се веже за какве сремачке таљиге, те се тако сањка по улицама; па тек ко је вешт у снегу да прави „Језуша“! Та то је већа пасија него у хладној соби писати за „Стармалог“ поред јаке зубобоље и мислећи на пореску рештанцију, а уз то се још једити, што на тавану, у комори и у подруму издавачевом нема више места за непродате егземпларе листа, а у срцу осећати завист спрема Милоша Грабовачког, који своја од слепца Раде Цвејића анексирана „дјела“ већ у д е в е т о м издању као алву распродаје, у души пак чувствовати тугу за улудо утрошеним временом, и поред тог још уверен бити, да ко се досад на „Стармалог“ претплатио није, да то већ ове године ни учинити неће, него ће тек од нове године у име божије с к у п и т и — бројеве у каквој кафани и однети кући.

Аб.

У ш т и п ц и.

+ У „Застави“ читасмо оглас некога Јозефа Крауза у Б у д а п е ш т и, да се може код њега добити добар л е п а к. Одмах за тим одоше нека велика господа у Б у д а п е ш т у. Да неће само наћи тамо на — л е п а к!

*

= Пог. Ђура Даничић је дакле о српском државном трошку пренесен у Београд и с а р а њ е н. А да ли је и најогромније дело Ђурино — велики речник — о српском државном трошку пренесен у Загреб и тамо (за ћирилицу) с а р а њ е н?

*

⊙ Сад опет и у Копрајницу једна цигара експлодирала! Ово ће нас најпосле принудити да се оставимо пушења; ал онда би добро било да и карте почну експлодирати, те да их се госпе наше оставе.

*

§. Певачка дружина новосадске читаонице давала је ономад „Беседу“ у корист свога ф о н д а; ради већег уживања публици довела је уметника Толингера чак из Кикинде; публика се пак постарала, да у ф о н д ч и т а о н и ц е уђе леп чисти — д е ф и ц и т. Здраве воље и други пут! Поздравили су нас ако ко за нас запита!

*

☞ Састала се е в р о п с к а к о м и с и ј а, да реши питање о п л о в и д б и п о Д у н а в у. Сад се сетили кад ће већ скоро да престане пловидба!

*

Д У Београду су покренули сад после уговора и пада Бонтуовог „Гласник министарства ф и н а н -

дије.“ — Боље смо ми стојали, док нисмо имали Гласника тог !

Х Новине јављају, да у Србији има сада фабрика машина. Па то није ништа ново, знали смо ми то већ са скупштине, да тамо има — машина.

* Народна пословица „О кукову дну“ умољава, да њу више не штрападирају, кад хоће какав блиски термин да означе, него нека се од сада каже: „О избору надзорника текелијанума.“

8 У Русији пуко казан. Т. ј. у Казану пукли немири.

□ Чујемо да је полиција конфисковала код књижара Марковића у Вршцу Милову „Националну економију“ и друге неке књиге. Ја се сад само бојим да и наша полиција не конфискује вечите календаре, трепетнике и планетаре, јер и то су опасне књиге.

8 У Казану је затворен универзитет, што се дигла побуна међу ђацима; — у Петрограду се дигла побуна међу ђацима, што је затворен универзитет. Circulus vitiosus

△ Неке госпе преврћући дању и ноћу карте сећају нас на Хорацов савет: „Versate nocturna manu, versate diurna“.

⊙ Посланик на угарском сабору Хојчи позива председника сабора Печи-а на двобој, што га је овај увредио тиме, што га је „позвао на ред.“ И јесте то којешта, на мађарском сабору позивати кога на ред и резон, а да где би се онда шкандали правили?

?. Једна удавача вели, да ће се она удати само за којег члана новосадског санитетског одбора, јер то су — вели — све сами мирни мушкетери, не зна се ни да су живи.

Аб.

Календар „Трепетник“ каже :

Кога засврбе леђа биће уредник пештанских новина.

Кога засврбе дланови — плаћаће порцију.

Кога засврби нос — љути ће се, јер ће читати критику на своје календаре.

Кога засврби уво — чуће добре гласове о синодским закључцима.

Кога засврби око — видиће како му се жена карта.

Коме заигра голо теме, знак је да је ћелав.

Коме заигра леви лакат, нека се нада потврди лањских саборских закључака, јер ће се ови потврдити — на леви лакат.

Коме заигра нога, знак је да је на беседи с игранком.

Кога засврби колена, клањаће се великој господи у Карловцима и у Пешти.

Кога засврбе прсти, биће српски списатељ.

Кога засврби врат, нека постане атентатором.

Кога засврби пун деп, нека покрене и издаје српске новине.

Кога засврби језик, нека иде на туско-бечејску конференцију.

Кога засврби раме, нека буде у берби чаброноша.

Коме заигра мозак, нека руши какву аутономију.

Кога (при читању „Стармалог“) засврби за увом, — хе, нека се почеше (и поправи).

Аб.

Дарови за Божић.

Како се приближује Божић и други велики празници, то се ваља још за рана постарати за дарове, које ћемо добити и које треба и ми другима да поклонимо. — Тако се надамо за божић добити оваких ствари.

1. Лепих британских цигара, што експлодирају, те нос и очи пушадници спале.

2. Фришких и врућих синодских пројеката, фабрицираних у првој фабрици пештанској.

3. Свакојавих играчака за децу, као будапештанских дујела, мађарских сабора, петроградског штудирања на универзитету.

4. Хрватских школских надзорника за српску комуналну децу.

5. Карловачког избора градоначелника. Жалосна позоришна игра. Све распродато.

6. Добрих револвера за атентате, двобоје, и самоубијства.

7. Красно штилизованих телеграма, којима српска друштва честитају јубилеум мађарским глумицама.

8. Нових календара, који показују какво ће време бити после 200 година и кад ће се у којој кући клати свињи.

9. Диџитеритиса и шарлаха и то врло финих, каквих чланови новосадског санитетског одбора ни у сну видели нису.

10. Доброг и финог мастила, којим се може велика крмача под какав „пројекат“, уместо потписа, направити.

Аб.

Досетке, наивности и др. из дечија света.

(Продужење.)

— Је-ли, баба зашто ти палиш кандило пред иконом ?

— Тако треба, сине јер је сутра светац.

Дете се мисли, мисли, мисли, па ће онда још запитати:

— А кад не би запалили кандило, би-ли онда Бога знао да је светац ?

Јованци Пантиној има 5 година. Момчило, њен брат од ујака, кад је био у гостиима код тетке, врло је муштрао тетку децу, терајућ их у ред.

Једном Јованка дође плачући матери својој, па
www.unijoj.rs се потужи:

„Мама, удалио ме Момцило.“

„А где те је ударио, душо моја, да види мама!“

„Ударио ме бас тамо ди ме боле.“

(Она сирота није знала, да свуда боли, где год
се удари.)

— А шта је твоја рука тако модра? Запита
ја малу Десанку.

— Убо ме р о д.

— А какав је то р о д што боде.

— Па род; зар не знаш шта је р о д, што ко-
за има на длави.

(Сад сам већ знао шта је, т. ј. да Десанка не
може да изгорори глас г, већ место њега увек упот-
ребиле: д. Њу је убила коза рогом.)

Ова иста Десанка хвали се већ сада, да ће ње-
на мати на божић месити песницу; а у песници би-
ће цванцик.

— Је-ли, мати, зар ја баш морам ићи у клос-
тер у школу?

— Па шта ћемо, чедо, кад је отац тако на-
редно.

— А зар нема српских кlostера?

— Има, душо, има, још те колко.

— Аха, тамо ваљда иду мађарска деца.

Лек против пушења.

У аустријској, у цигари,
Налазисмо разних ствари,
Сламе, крпе, лука, вуне,
И иверја беху пуне,
Још се и то догодило,
Да су нашли и оцило,
Па и чешаљ неки стари
Наш'о ј' неко у цигари.
Власт се наша дакле стара
Да с' оканемо цигара,
Јер ко дими и ко пуши,
Онај своје здравље руши.
Ал' бадава — чисто стрепим
Да начином овим лепим
Неће моћи виша власт
Угшити нашу страст . . .

Ал' недавно читали сте —
Темишварске нихилисте
Измислише снагу већу,
Те у „британике“ мећу,
Место крпа, место рита,
Добар метак „динамита“.

*

Да л' ћеш од сад пушит, побро?
Промисли се само добро.

Аб.

П у с л и ц е.

„Турски нар.“ вели о градоначелнику Радовано-
вићу, да Анђелић њега није могао начинити поджу-
паном, — да је хтео прота бити, то би му сигурно
било (ваља да за то што није учио богословију.)

Ја нисам знао шта је то територијална система.
Сад су ме обавестили шта то значи. То значи да
свака наша регимента остане код своје куће. (Е па
хвала богу, онда је лепо решено то дерно босанско
питање).

Неки полицајци облизују се око дућана нашег
пошт. суграђана Коде; радо би чинили неки motozás,
од како су чули да ту има црногорска масла.

Неки доказују да између Аустро-Угарске и црне
горе не може доћи д о р а т а, и за доказ томе наво-
де она два д о р а т а, која је наш владалац покло-
нио владоцу Црне Горе. (Ми се надамо да има у дру-
гих још и бољих гаранција за добре суседске одно-
шаје, — за то и нећемо да правимо рђаве калембу-
ре на оваке новинарске доказе.)

Нашем дичном Даничићу суђено је било да са
својим речником дође до писмена Ч. Сада ми је тек
жао што тај речник није у Србији издаван, јер у
Латиници је писмо Ч од првих, а у ћирилици бли-
зу краја.

Из нашег села.

I.

Неки мој сељанин пошао у варош, а замоли га
једна госпа да јој купи на пијаци за 50 новч. пар
пилића и за 5 новч. квасца. Кад се сељак из ва-
роши вратио, био је љут и рече: ево вам за 50 новч.
квасца, а за пет новчића нема нигде пар пилића.

II.

Тога истог сељана запитали су колико је крста
жита добио?

Он одговори: Добио сам четрдесет, — бар да је
бог дао тридесет и пет.

III.

Кад је продао кукурузе, запитали су га, коли-
ко је добио новаца.

Одговори: Добио сам двадесет форинти и два,
и пет крајцара и четир.

Анђ. М. Р.

Ђира. Не знам је ли истина да је Абердар постао послаником, у Атини?

Спира. Ако је истина, ја му честитам, кад се човек уписао у напредњаке треба и да напредује, — или бар да буде унапређен. А друго —

Ђира. Шта, а друго?

Спира. А друго, у колико ја познајем околности, тиме што је Абердар одређен за посланика у Грчку, тиме је, веруј ми, испуњена и давнашња жива жеља Јелина.*)

Ђира. шта то значи, што су карловачки ђаци професору Кречаревићу викали „é'ljep,“ још пре него што је почео предавање облигатног мађарског језика?

Спира. Тиме су хтели да докажу, да они већ толико мађарски знају, колико је нужно за тројну краљевину, — и да није потребно даље предавање.

Ђука и Шука.

Ђука. Јеси л' чуо да је дошао онај из Пеште?

Шука. А јесу л' дошли они други?

Ђука. Нису, они још кувају?

Шука. Ал само да не загоре?

Ђука. Биће онда смрада?

Шука. Осећаће се по целој кући?

Ђука. Онда редуше треба варјачама!

Аб.

Ђука. А за што на календару „Ружици“ стоји штампано, да је то најстарији календар српски?

Шука. Па ваљда за то, што су песме у њој заиста препотопске.

Ђука. А да које су онда најновији календари?

Шука. Ја мислим „Планетар,“ „Звездар“ „Вечити календар“, „Сремац“ и т. д. јер тога чуда и покора још није никад било, то је што год најновије!

Аб.

Колизија — али каква.

Деда Сима је човек бистра ока. Мало говори, али много мотри. Не намеће се ником за судију, — али баш ако је требе, не жаца се коме истину рећи у брк, па ма то био и сам његов синовац, коме сад тек ничу брчићи.

А његов синовац, то вам је младић, који уме више да потроши, него што му џеп допушта. О новом свету и о будућем друштвеном стању уме лепих фраза на изуст да говори, али зато сам се не отреса свију оних мана и раскалашности у које се стари

*) Ако не баш свију Јелина, а оно бар госпође Јеле, Абердарове сестре.

свет заглибљивао. Само док он сврши школе и ступи у практични живот, показаће већ он, како се свет разумно исправља и т. д.

Једаред тако седео је он са деда Симом, и што је год говорио, све је на то ишло, да се деда Сима чуди његовом карактеру.

Деда Сима је дуго ћутао, па онда прихвати и он одобравајући: „Јест, синовче, видим ја да сети за нешто велико спремаш. И мени се чини ти ћеп још доћи у колизију са владом.“

Ово мњење дедино допало се нашем младићу, и да се не би разговор на што друго окренуо, запита он деда Сима: „А како ви то мислите? У какву ћу ја колизију доћи са владом?“

„У Чан колизију;“ одговори деда Сима, па се ухвати рукама за трбух, да се горко насмеје.

Теја Смеших.

Ђеша и Неша.

Ђеша. Би ли ти, Нешо, кад у Реци, да ми кажеш, како се зова она улица, где излази правашка „Слобода“ (орган странке права)?

Неша. А где ја нисам био? Та зове се оно место Сушак, а сокак „Звонимирова улица.“

Ђеша. Па шта си помислио онда?

Неша. Да то име није добро изабрато, јер сви знамо да не звонимирова улица.

Глишо.

Баш је хуљав, тај лексикон.

Мој пријатељ Гавра носи увек уза се мали мађарско-српски лексикон. — Тако је, време, па шта ћете! — Ко што нема у глави, мора да има у џепу.

Тога ради стекао је мој пријатељ Гавра већ и свој поштен надимак. Сви га зову: Гавра Сотар. И било у читаоници, било у кафани, у биртији, на улици, или ма где, — кад ко нагази на какву непознату му мађарску реч, он се тако обрати Гаври Сотару: „казуј, Гавро, шта то значи ова реч!“ а Гавра никад не фали, јер му је лексикон увек у џепу.

Ономад седе браћа у српској читаоници, у којој има и мађарских новина, и то више него што нам треба. Поп Л. узео једне мађарске новине па их сриче. Наједаред застаде и запита: „Бога ти, Гавро, шта значи то: „Közvadás“?“

Гавра извади лексикон из џепа, и није потрајало ни добра четврт сата, а он је већ био у стању попи дати обавештитель одговор. А одговор је био: „Еј мој попо, зар ни то не знаш? „Köz vad ló“ значи: „општи дивљи коњ.“

Попа мрдну главом и рече: „Ја сам тако помислио да ће тако нешто бити, јер га новине нешто јако грде.“

(Ми, који се мало боље у мађарском језику разумемо, мал не пренусмо од смеја; али не хтедосмо

Гаври кварити вољу, јер ће се десити и нама, да коју реч не разумемо, па ће нам требати Гавра Сотар.)

Теја Смешић.

Свашта има свога узрока.

Путовали баћа Моја и кума Совра из Шатринаца — на лађи у Пешту. Види Моја, где свет једе на лађи, па хоће и он што. Мисли шта је најјефтиније те донесе киселих краставаца. Ал кад их је врло напрено платио, онда му Совра разјасни зашто су скупи краставци „виш, они у лађи могу тек у једном крају да се сеју, зато је то скупо.“

К. Чки.

Добро се сетио.

Једанпут позове неки цар многе официре на ручак и једног солдата. Цар зажели да направи шалу са солдатом, те се тога ради договори с официрима. Кад је било време ручку, поређају се сви за сто, али тако, да је солдат добио место управо уз цара.

Кад би после ручка, цар намигне, а онај официр који је најкрајњи седео устаде па ћуши колегу свога који је седео уз њега, па повиче: „у име цара форверт!“ Кад онај то чује, ћипи па ћуши свога суседа викинув исто онако: „у име цара форверт!“ И тако је ишло редом, док не дође и до солдата. Кад солдат доби ћушку и заповест: „форверт!“ устаде, ал јест! до њега седи цар. Но он не изгуби присуство духа него вам се окрене натраг па врати ћушку официру оном који је њега ћушио рекавши:

„Солдат кад се нађе у великој невољи сме и ретерирати!“

Цару се та досетка тако допадне, да га постави одмах за подофицира. —

— р - р -

Прозаични песник.

Мој колега то вам је човек и сувише прозаичан а што је најчудвије баш не воли тако песничка дела, јер вели никад нисам ни у мојим младим годинама, покушавао како песмицу написати; еле једно вече седећи у пријатном разговору наше малено друштво (к-ски клуб) претресасмо много што шта, дође реч и о „појезиви“ — ми женске мом колеги рекосмо да му не верујемо да није у свом веку покушавао „стихотворство“, или баш није имао песничког полета нити мисли песнички — но то му баш не беше по вољи те рече да ће он првом приликом песму створити, даље рече да он баш није тако прозаичан као што изгледа — и он је реч одржао — сутра дан добих ову песму и ни мало нисам се изненадила, јер та ме песма увери да је колега и сувише прозаичан ево песме те.

Госпо колега —

У четвртак — при свршетку дана

Купио сам овај пар марама

Моје „ребро“ у посо с' задуби

Па ми немож мараме да руби
А у вас је машиница нова
Ко и ова марамница моја
Па вас молим! — рад забаве само
Порубљене пошљите и амо
А за ваше те искрене труде
Вам ће увек захвалан да буде

Н. Н.

Цар Никола и глумац А. Мартинов.

За време цара Николе чувени дворски комичар у Петрограду А. Мартинов обрати се једном на министра кнеза Волконског, са молбом, да му због нарушеног здравља, даде отпуст на неко време и малу новчану припомоћ, како би могао ван Русије мало путовати, но буде од министра кнеза одбијен. Мартинов није се дао тако лако одбити, знајући да цар Никола посећује овда онда министра кнеза згодном приликом нађе се у министровом предеољу, хотећи ту цара дочекати.

Цар Никола пролазећи мимо њега рече му :

Мартинове шта ћеш ти овде?

Ваше величанство хоћу по други пут да замолим министра за кратак отпуст и за малену новчану припомоћ.

Ходи са мном ја ћу за тебе говорити министру. Тако цар праћен Мартиновим уђе у министров кабинет, те рече министру:

Довео сам собом једног молиоца, затим се цар окрену Мартинову те му рече: Сад мораш мене представљати — Мартинов збуњено рече: Ваше Величанство то немогу, то неznam, јер се нисам никад ни у мислима усудио, на тако шта.

Којешта — представљај ме како знаш, а све ће остати међу нама. —

Глумац се мораде царској вољи покорити, замоли од цара шлем, што му цар даде смејући а треба приметити, да је мартинов доста сувољав а мала узраста био, те му беше шлем велик и широк — наместивши се Мартинов подражавајући царев глас упита министра: Светлост, како сте задовољни са глумцем Мартиновом, па нечекајући министров одговор скине шлем поклони се цару те подражавајући глас министров рече.

Ваше величанство ја сам врло задовољан. Мартинов опет метне шлем на себе, и за чудо једнаким царским гласом рече:

Кад сте кнеже задовољни са Мартиновим то му што пре исплатити дајте хиљаду рубаља — затим опет скине шлем и гласом министровим рече:

Ваше Величанство биће с места учињено — Цар Никола се непрестано смејао и рекне напоследку кнезу министру:

Кад ти је Мартинов у име моје заповедао то му што пре исплатити дај, — јер он као ненадмашени комичар то заслужује. — Хвала ти Мартинове што си нас забављао, буди ваљан и чувај твоје здравље — то му рече отпустивши га. —

Ово је сам Мартинов врло често и радо причао.

Алманзор и Зораида.

(ГЛ. VI.)

Алманзор се горко мучи:
„Не љуби ма Зораида;
Кад ме сретне, неће де ме
Удостоји свога вида.“

„Ох Алманзор, ох Алманзор —“
Зораида тужи, вене:
„Кад ме види с десне стране
Он на лево поглед скрене.“

Ал то није тако било,
Варали се обадвоје, —
Он је вол'о Зораиду,
Ка' и она њега што је.

А знате ли узрок јаду?
Чујте само, чујте, ево:
Разроки су они били,
Он на десно, она лево.

e|e

Мњење о Гирсу.

Чески „Нимор. Listy“ држе, да би од руског министра Гирса могло бити неки поштански чиновник, јер он из Петрограда у Италију иде преко Варцина, Берлина и Беча.

Из просијачког живота.

Просијак. Молим вас; господине, уделите ми што год. Ја немам жене, немам пријатеља. —

Господин. Шта, немаш жене, немаш пријатеља? — па ти си онда срећнији него ја.

Талијанска пословица.

Талијани имају једну врло zgodну пословицу, која вели: кад би жене тако брзе биле ногама, као што су брзе језиком, не би требало палидрваца; оне би свако јутро ухватиле му њу и њоме би потпалиле ватру да кувају фруштук.

Новије књиге и листови.

послати уредништву на приказ.

Дела Ђуре Јакшића, књига I песме лирске. У Београду. У краљевско-српској држ. штампарији 1882.

Здравецъ. Списаније за забавление и наука на блугарската младежъ. Редактор-издавателъ Тончо Маринов. (Излази у Средцу (Софија) месечно једанпут. Годишња цена 1 рубља.)

Шекспир въ разгиз за дѣтца Преважда отъ руски и издава Тончо Мариновъ.

Прва књига: Шейлок венецијански трговецъ.
Втора књижка. Мѣра за Мѣра. 1881.
Методска по законъ Божий за учителитъ въ народнитъ училища. Съставилъ А. Ѧ Соколовъ, преведе отъ руски Тончо Маринов. 1882.

Български народни гатанки. Българска мадростъ. 777 гатанки. Издава Тончо Мариновъ Књижка прва. 1879.

(Све ово штампано је у Сретцу (Софији) брзотиском Јанка С. Ковачевића.)

Летопис Матице Српске, уређује А. Хаџић. књига 132. (1882. свеска IV). у Н. Саду Српска штампарија др. Светоз. Милетића. Цена 10 новч.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси усвоме двадесет првом броју за 1882. ове чланке: 1. Ахаха! Ахаха! свако црта како зна (са сликом) од Чика Јове 2. Чините добро превела Олга п. Каракашевићева 3. Мала сеја и мали браца (са сликом) од Чика Јове 4. Два радника 5. Петар Петровић, Његуш (са сликом) 6. Шума об јесен од Браца Мите 9. Лапонац и северни јелен (Ирвас, Соб) (са три слике) од Браца Бранка 10. Овејана зрна 11. Александар Менчиков свршетак од —о—h. 12. Даштања.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porcellangasse N 56. — „Невен“, чика Јовин лист, излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

Леп дарак за одраслу женску децу!

СВЕСКА ДРУГА

ПРИПОВЕТКЕ МОЈОЈ КЋЕРИ

од Ј. М. Буља

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА.

на 8-ини 204 стране, цена само 60 нов.

У тој су књизи лепша од лепше ове приповетке:
1. Лажни дијаманат. 2. Златан новац. 3. Чешаљ што говори. 4. Соната. 5. Мала жива библиотека. 6. Винсенски катана. 7. Селско гробље. 8. Сестре судојенице. 9. Журнал, мода. 10. Мала газдарица. 11. Завршетак.

Ко жели за поклоне или за распродају да поручи више ових књига, нека се обрати подписатој накладној штампарији, која ће према већој наручбини и рабате веће давати.

Такођер се још може добити и I свеска ових поучних приповедака, по истој цени.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ИЗИШЛА ЈЕ ИЗ ШТАМПЕ

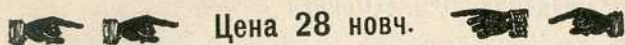
ЧИТАНКА

ЗА

ТРЕЋИ РАЗРЕД СРПСКЕ НАРОДНЕ ШКОЛЕ

ОДОБРЕНА

ОД СРПСКО-НАРОДНОГ ЦРКВЕНО ШКОЛСКОГ САВЕТА

 Цена 28 новч.

Обраћајући пажњу г. г. школских старатеља и учитеља на ову нову књигу, препоручујемо уједно и остале школске књиге нашега ранијега издања, као:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16	н.
Упутство уз буквар за основне школе	10	„
Црквено-слов. буквар са читанком ново издање	16	„
Читанка за други разред српске осн. школе	24	„
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8	„

„	„	„	4.-ог	„	„	8	„
„	„	„	5.-ог	„	„	10	„
„	„	„	6.-ог	„	„	8	„

Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80	„
Велика катавасија	1.—	„
Мала катавасија	20	„
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1.—	„

Одабране народне песме за учење на изуџу у срп. основним школама, друго издање	10	„
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10	„
Наставни план за срп. нар. учитеље	20	„
Нове метарске мере	10	„

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.

ЦИРКУС Ц. КОНРАДИ

на сенској пијаци

СВАКИ ДАН У 7 САТИ У ВЕЧЕ

ВЕЛИКА ПРЕДСТАВА

у вишој јахачкој уметности, вежбању, гимнастици и пантомими.

Недељом и свецем 2 представе: у 4 сата по подне и 7 сати у вече.

Све друго може се дознати из објаве.

РАСПРОДАЈА.

КОД БЕЛОГ ЛАВА У НОВОМ САДУ.

Свакојаке врсте јесењих и зимских огртача (јакнова, мантлета), колчака (муфова), капа по моди и шешира од филца, ципела од филца и кожних за госпође и девојке, а осим тога за господу и дечаке елегантних шешира од филца шубара од перваза и капа од чоје, бунде за пут, чизме за пут и вреће за ноге, корпе за ноге, огртача против кише од каучука, свакојакних кишобрана, путничких торба. кошуља од шифона, оксфордских и од фланела крогнова, краватли и галантеријског еспапа од коже

КОСТА СТОЈАНОВИЋ
 ГРАЂЕВИНСКИ БРАВАР

У НОВОМ САДУ,

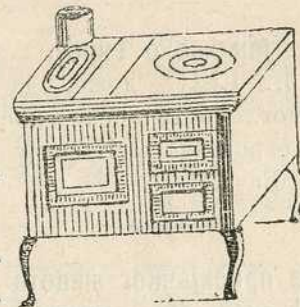
У ЋУРЧИЈСКОЈ УЛИЦИ Бр. 1788.

препоручу е своје сложиште свију врста
ОГЊИШТА ШТЕДЊАКА („шпоржерта“)
 И ФУРУНА ЗА КОТЛОВЕ

КАО И НОВУ ПОВЛАШЋЕНУ ВРСТУ

СТОЛНИХ ОГЊИШТА ОД ПЛЕХА И КАЉЕВИМА ОБЛОЖЕНИХ,

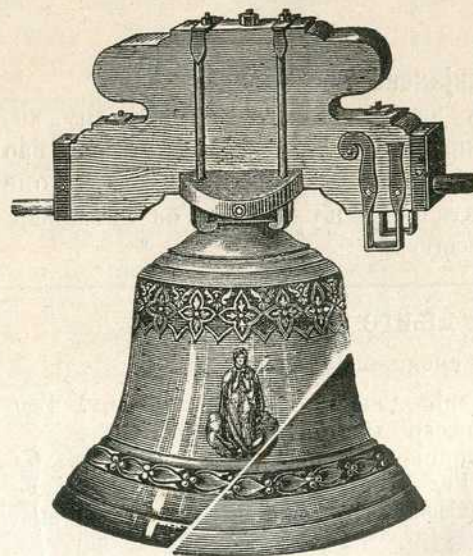
који уштеде
 40% горива а
 удешене су за
 угљен-брикет.
 — Прима и извршује сваки браварски посао на грађе-
 5—6

нијом израдом

вини, ограде порте. гробова по најновијем укусу а најјефтинијој цени, исто тако и све оправке са најсолид-

ЗВОНА.

по најновијој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама хармонијски удешена а од најфинијег метала са најчистијом израдом.

4—12

Звоноливица ЋОРЂА БОТЕ СИНОВА у Вршцу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS